



ECCLONJA DANICA.

Katoliški cerkveni list.

№ 21.

V četrtek 22. vel. travna.

1851.

Zunaj katoliške cerkve se ni zveličanja nadjati.

(Iz slovesne češke virne ali dogmatike Jana Val. Jirsika.)

Ker je katoliška cerkev od samiga Jezusa Kristusa postavljena (kakor je dokazano) in je nezmotljiva učenica resnice božje, in tedaj prava cerkev božja: iz tega vzroka mora ona tudi biti samozveličavna, to je, de je treba v nji biti, saj s srcem njen biti, ako hoče človek to zveličanje doseči, kteriga je Gospod Jezus svojim spoznavcem obljubil in pripravil. Katoliška cerkev hrani in spoznava pravo, čisto in celo razodenje Božje; ona ima in varuje vse, kar je Jezus učil, kar so apostelni oznanovali; ona ima in hrani to edino pravo vero, o kateri spričuje apostel narodov, de kdor je nima, ne more Bogu dopasti (Hebr. 11, 16.). Res de tudi drugoverci pravijo: „Tudi mi imamo vero, ker verujemo v Jezusa Kristusa!“ To de, se li more ta vera v Kristusa imenovati prava vera, ki celiga nauka Jezusoviga ne sprejme, nekatere člene (sv. vere) sicer pripusti, drugim pa se naravnost nasproti postavi? K temu ni dosti, samo verovati, de se je Jezus včlovečil, ter bil Zveličar sveta; temuč potreba je, vse verovati, kar je dobrotno razodél. Jezus je tudi zapovedal, de mora slehern cerkev poslušati. Inoverci (drugoverci) pa cerkve ne poslušajo, ampak se derže družih cerkev, cerkev, ki niso od Kristusa postavljene, ampak od ljudi napravljene, in po tem takim je očitno, de ne verujejo prav, in ne popolnoma v Jezusa Kristusa. Ravno tako nimajo duha edinosti, ker imajo v sebi velike razteržke in vedno spremenljivo izpoznanje svojih ver. Ali duh vere, kakor duh Kristusov, je duh edinosti, ki se ne spreminja, ampak vedno ravno tisti ostane. Ktera vera se tedaj vedno menja, ta-kaj pa de ni — po duhu Kristusovim, kteri „včeraj in dans in vekomaj ravno tisti ostane.“ (Hebr. 13, 8.) Poslednjič, v kateri cerkvi se najdejo vsi pomočki, ktere je Jezus Zveličar k našimu posvečenju vstavil? Le samo v katoliški cerkvi so založeni vsi ti zakladi njegove ljubezni in milosti. Sv. kerst, kteriga mora vsak človek prejeti, so vzeli sicer inoverci iz zaklada cerkve, in so ga

zročili svojim veream. Ali pa Gospod Jezus je v svoji cerkvi tudi še družih svetost (zakramentov) postavil, ki jih deliti nikdo pravice nima, razun kterim je bilo dano? Ni li postavil tudi svetosti mašnikoviga posvečevanja, po kteri se tēm, ki se v duhovstvo posvečujejo, dodeljuje moč do praviga telesa Jezusa Kristusa, in do njegoviga duhovniga telesa, ki so verni? In zamore li kdo drugi duhovne posvečevati, ter jim to moč do praviga in duhovniga telesa Jezusa Kristusa deliti, če ni sam od kaciga apostolskiga nastopnika k temu posvečen, to je, če ni katolišk škof? Toraj je očitno, de vse verske družbe, ktere nimajo svetosti mašniškiga posvečevanja, tudi pravih mašnikov nimajo. Ako nimajo pa pravih mašnikov (ali duhovnov), tudi nikakorsne pravice nimajo, grehe odpusati, in večerjo Gospodovo, to je, telo Kristusovo, opravljati, od kteriga je pisano, de ne bomo imeli življenja v sebi, ako ne bomo tega telesa vživali (Jan. 6, 54.). — Ako nimajo pravih duhovnov, nimajo tudi predrage daritve, ktera se ima po preroku od solneniga izhoda do zahoda po vsih krajih darovati. (Malah. 1, 11.) Le samo v katoliški cerkvi se vsi ti neprecenjeni zakladi znajdejo, in torej se je tudi v katoliški cerkvi zveličanja nadjati. Zavoljo tega primerja sv. apostel Peter katoliško cerkev uni barki ob Noetovih dnevih, „v kteri je bilo malo, to je, osem duš ohranjenih“ (1. Pet. 3, 20). Kar pa je zunaj te barke bilo, je vse žalostno smert storilo. Za to je tudi že stari Origen rekel: „Nikdo naj se ne moti, zunej tega domu, zunaj te cerkve ni nobeniga zveličanja.“ ¹⁾ — Torej tudi sv. Jeronim piše: „Dobro vem, de je cerkev na Petru, to je, na skali zidana. Kdor Jagnje zunaj te hiše vživa, je neposvečen, in slehern, kdor ni v ti barki, bo poginil v potopu.“ ²⁾ — Iz tega vzroka je tudi sv. Atanazi spoznal: „Kdor hoče zveličan biti, mora nar pred imeti katoliško vero.“ ³⁾ —

S tem učenjem pa mi nikogar ne pogubljam. Bog sam, on je tisti, ki je rekel: „Kdor bo ve-

¹⁾ Homil. 3. in Josue.

²⁾ Epist. 14. ad Dam.

³⁾ Symb. s. Athan.

roval in bo keršen, bo zveličan: kdor pa ne veruje, bo pogubljen.“ (Mark. 16, 16) Vsaka sodba gre Bogu, in Bog sam je že to sodbo izrekel. Zaupamo sicer, da ta milostljivi Gospod, „kteri hoče, da naj bi bili vsi ljudje zveličani,“ (1. Tim. 2, 4.) nobeniga nedolžniga ne pogubi: kdor je brez lastniga zadolženja v zmoti, tudi usmiljeniga sodnika najde: in kdor z resničnim srcem resnice išče, jo tudi najde, bodi si, da bi Bog za njegovo blaženost tudi angela z nebes, in čudež storil. *)

Vender pa, kdor se prederzno resnici ustavlja: kdor bi se zamogel, ako le hoče, lahko prepričati: kdor ima priložnost k spoznanju resnice, in vendar v svojih zmotah ostane, in morebiti ravno zato, da bi zamogel bolj svobodno in razujzdano živeti: taki nikakor brez zadolženja ni, taki se ustavlja svetimu Duhu, zaničuje božjo pravico, sam sebe obsojuje, in sam sebe v pogubo vleče.

a) O kako velika milost (gnada), kolika sreča je, biti ud te samozveličavne cerkve! Kako srečin si, da si rojen v naročju sv. cerkve katoliške, v tem domu božjim na skali sozidanim, v ti barki Noetovi, v ti ladji Petrovi! Nimaš li vzroka, se tega radigovati, in Boga hvaliti, da te je iz zgolj usmiljenja, zgolj iz milosti v to pravo, samozveličavno cerkev pripeljal? Premisli, v kakšni strašni nevarnosti so inovertci, in kolikrat jih vest zavoljo vere sem ter tje goni in hudo stiska. Neki poglobitni krivoveri 16. stoletja je ob smertni uri slovesno in očitno spoznal, da mu je silno žal, da je odstopil od katoliške cerkve. Nečimurna sramožljivost pred svetom ga je popred zadrževala, se vrniti nazaj k materi katoliški cerkvi. In zgodilo se je, da je poslednje dobe svojiga življenja povzdignil svoje oči v nebo ter sklical: „Kako lepe so nebesa! Oh gorje meni, jest ne pridem va-nje!“ Tako se marsikomu poslednjo uro oči odpirajo; ali pozno je. Strašna je zgoda inovertcov! Imej ž njimi poterpežljivost; ljubi jih, kakor nesrečne, zmotene svoje brate, in moli zanje k Bogu, da bi jih milost božja razsvetlila.

b) Desiravno si ud samozveličavne prave cerkve, si vender še nisi popolnoma svest svojiga zveličanja. Ne domisluj si, da ti zveličanje ne more oditi. Vera, naj bo še taka, je brez del merta.

Ako tedaj ne živiš po svoji veri, boš tudi ti v dan sodbe zaveržen. Vera, katero si spoznával, po nji pa ne živel, ta sama te bo enkrat obsodila. Vedi in imej pred očmi, da brez dobrih del in pokore se ne more večno zveličanje doseči. Sveto ime brez svetiga zadržanja ne pomaga nič, pravi sv. Silvan.

J.

*) Kako prečudno Bog mnoge ljudi, ki so dobre volje, in zveličanja željni, k spoznanju resnice pripeljava, nam tudi naslednji primer dokazuje. Placid, imeniten vojvoda pod cesarjem Trajanom, je bil sicer nevere vender pa dober in blagoserčin človek. Kaj se zgodi? Placid gre nekiga dne na lov, in jelena góni. Tu neprevidoma zagleda med njegovimi rogni svitel križ, in zasliši prijazen glas, kteri ga opominja, da naj bo kristjan. Placid ne zaterdi svojiga srca, gre k duhovnu, se da v veri poučiti, po tem kerstiti. Pri sv. kerstu je dobil ime Evstahi, in ta je, ki je kri za Kristusa prelil, martersko krono dosegel, in ki ga sv. cerkev ko prijatla in domačenca božjiga po vsem svetu časti in v pomoč kliče.

Kako zamore učenik svoje učenčke razveseliti in ob enim učiti.

Malo kaka reč otroke toliko razveseli, kakor podobe, zlasti kadar so še čedno malane. In ker se nauk nobenkrat globokejši v spomin ne vtisne, kakor če človek to pred seboj vidi, kar se mu razlaga; je lahko zapopasti, kako koristne so čedno malane ali saj vrezane podobe pri učenju mladosti. Vse človeško življenje se dá s pripravnimi podobami posneti in predočiti: torej se tudi gluhomutci, ki ne govoré in ne slišijo, s podobami tako dajo zuriti, da so saj po nekoliko v človeško občeenje sprejeti, in se jim celo vrata do učenost odpro.

Kar tiče učenje po kmetih, bi bile zlasti potrebne podobe za svete zgodbe, keršanski nauk i. t. d. Ravno tacih pa, da bi bile prav primerne, čedno vrezane in malane, zelo pogrešamo, desiravno je tako imenovanih pildkov ali podobcov vse polno. Da bi se sveti nauki ložej poodčili, bi mogle vse imenitniši dogodbe stare in nove zaveze v posebnih bukvah zbrane in na dosti velicah listih vrezane in zmalane biti, da bi se v šolah vsim učencam ob enim lahko razločno pokazale in razlagale. Ravno tako bi mogle tudi mnogotere skrivnosti svete vere, imenitne dogodbe iz življenja svetnikov i. t. d. izobrazene in posebej za šole kakor tudi za ljudstvo odločene biti. Vse to bi utegnili precej visoko stati, vender ne predrago; sej je tudi polno malarij iz noravstva in družih bolj posebnih reči (Bilderbücher, Abece-Bilderbücher i. t. d.) mladosti v nauk in kratek čas napravljenih dobiti, ktere so prav čedno narejene in zličene, in vender niso sosebno drage.

Brez truda in z velikim pridam zamore učenik svoje učence v natorstvu in pred vsim drugim v živalstvu s pomočjo pripravnih podobarij veliko naučiti. Ako jim samo reče: Če boste lepo per miru, bom vam potlej nekej pokazal; se že vse lica razvedrijo. Ni popisati, s kolikim veseljem otroci take reči gledajo, in si večidel vse mem grede zapazijo, kar jim učenik od ene ali druge reči pové. Pové se jim lahko, v ktere poglavitne verste se celo natorstvo loči, in potlej tudi poglavitniši ločine, plemena in njih znamenja i. t. d. od vsake reči. Ako se po tem prašajo, v katero versto in ločino se to ali to šteje, večidel že samizadenejo. Se vé, da vsi učeni zaznami in znotranji težavni razločki, posneti umeni i. t. d. se morajo pri otrocih opustiti. Sej je še pri učnih veliko tacega, ki nima veliko družiga namena, kakor mladost terpinčiti. Namen v ti reči doseči, bi bile potrebne za šole male bukvice, v kterih bi bile naj poglavitniši natorske reči poljudno, za otroke in proste ljudi razlagane, in pa podobske bukve z mnogoterimi podobami iz živalstva, in tudi nekaj iz rastlinstva (p. strupene zeljsa . . .) in zemljinstva ali rudninstva. Od vsake posamezne reči bi moglo to prav po kratkim popisano biti, kar je v prid in razveseljenje. V nemškem je že marsikaj tacih podobarij, ktere pa niso vse brez razločka za otroke, ampak z odborom in razločkam; *) v Slovenskim dosihmal kaj tacega še nimamo.

Imajo navado obraziti tudi cele dogodbe iz

*) Kolikor mi jih je znano, so skorej nar bolj rabne: „Neues Bilderbuch zur Belehrung und Unterhaltung: 4. Aufl. Stuttgart 1847.“ ktere obsežejo 29 polpolnih listov z mnogimi in mnogimi podobami in z branjem poverh, in se z malo izjemo vse smejo otrokam pokazati. Cena 3 gold. 30 kr.

otročjiga življenja, posnemljive ali pa svarljive, ter jih otrokam kazati; tode take reči le malokrat svoj namen dosežejo, in so le bolj prav majhnim, gosposkim otrokam za kratek čas. Otroci, nekoliko bolj odraščeni, spoznajo, da je vse to zmišljeno, in tako nauk zgubi svojo resnoto, in potrebno tehtnost. Nar hujši je, da se taki obrazi iz življenja vselej več ali manj v napčno zveržejo in lepimu zadržanju po drugi strani dvakrat škodujejo, ako po eni strani nekoliko koristijo. Toraj morajo učeni in sploh redniki posebno varovati, da otrokam kej taciga ne kažejo, kar bi tudi le od deleč sramožljivost žalilo. Z veliko nejevoljo moramo reči, da so nar imenitniši obrazniki in malarji velikrat nar večji nesramneži, ter obrazijo reči, s kterimi mlade in stare pohujšajo, ali saj podobo takó postavijo, da je spodtikljiva. Otroci imajo bistro oči, vse vidijo in pretuhtujejo, in marsikej spazijo, kar odraslemu še v misli ni.

Kdor vé, kako globoko se mladostne občutila in skušnje v serce vtisnejo, in komur je blagor otrok res pri sercu, obljubim, da se bo skerbno varoval, jim kej taciga pred oči perpraviti, kar bi njih nedolžne čutila kerhalo. — Pri ti priložnosti opominimo, da so nedavno v Pragi troje bukve z obrazi iz otročjiga življenja na svetlo prišle; „Obrázkové navedeni ke čtení“ od J. A. Dražděka: „Pravěny“ in „Bludický“ od Fr. Daucha, v kterih je precej dobrega, vendar bi bilo pri nekterih podobicah želeči, da bi bile nekoliko drugači predočitene, ker tudi pri otrocih je večkrat mala reč spodtikljiva. Kdor ima z otroci kaj opraviti, in v resnici srečo mladosti želi, mislimo, da bo poterdil, kar je iz dobrega namena rečeno. J.

Posebn kerst v sili.

Ko je fajmošter v Mecu na Francoskim v šoli per keršanskim nauku razlagal, kako potreben je sv. kerst k zveličanju, je tudi mlada Estera, ki je bila judovske vere, ga pridno poslušala. Ostala je bila namreč v šoli, in ni šla, kakor je sicer navada, med keršanskim naukom iz nje. Z žalostjo jo obstopijo po dokončanim nauku njene keršanske tovaršice, ker so slišale, v kakšni nevarnosti je nekeršen človek, — jo nagovarjajo, da bi se dala kerstiti, in Estera kmalo dovoli. Kaj pa je zdaj storiti. Peljale so mlade dekleta malo Estero k fajmoštru, in ga prosile, da bi jo kerstil, ker sama želi. Fajmošter jim pové, da morajo Esterini judovski stariši pervoliti, da bi jo kerstil, sicer ne sme tega nikakor storiti. Jim naroči, da naj molijo za Esterico, in jih spusti. Dobri otroci gredo vsi ganjeni proč. Nar boljši prijateljice Esterine gredo zdaj z njo k njenim starišem in jih prosijo, da bi bila Estera keršena; ti pa niso nikakor perpustili. Dekleta z Estero vred so bile zdaj vse žalostne, ker brez kersta nihče zveličan biti ne more. „Pa“, se oglasi eno deklice, „ali niso gosp. fajmošter rekli, da sme vsili vsak kerstiti, če bi tudi „clo ajd bil?“ in tukaj je res sila, zakaj Esterina duša je v nevarnosti, fajmošter ne smejo kerstiti, stariši „nočejo kersta dovoliti. Esterica, ali ti je prav, če te „mé kerstimo.“ Esterica je vesela, da zamore vender keršena in zveličana biti; ona rada dovoli. Posvetujejo se dekleta, kako bi to storile. Ženska zvičajnost jim tukaj prav pride. Perčele so s podučanjem. Ob prostih urah za igranje, kadar ni nikogar per njih, gredo z Esterico za cerkev, pokleknejo pred božjo martro, molijo lauretanske litanije, kličejo sv. Duha, se usedejo okoli svoje ljube prijateljice in jo učijo v keršanski veri. Tako so vnete in skerbne, da si boljših ni želeči. Tiho

so od vsiga, kar storijo, zakaj zveličanje Esterine duše je v nevarnosti. Tako delajo več časa, dokler de mislijo, da Esterica zamore keršena biti. Farna cerkev stoji tam več del cel dan odperta, opoldan ni nobeniga v nji; tudi kerstni kamen ni zaklenjen. Vse to so dekleta dobro prevdarile in ogledale. Dan za kerst so namenile in se kakor za praznik perpravile. Kakor za igranje se zberejo ob namenjeni uri pred cerkvijo, si-nejo vanjo — res, nobeniga človeka ni bilo tu viditi. Že so mislile sv. delo perčeti, kar se eno deklice spomni, da so fajmošter rekli: tudi v sili naj nikar ženska ne kersti, če se zamore možka oseba dobiti. Blizo cerkve je pa več fantov igralo. Deklice opomni tovaršice na to. To je za nje nova skerb, pa urno hiti eno deklo k cerkvenim vratam in kliče Teodora, sosedoviga sina, ki je tudi h keršanskimu nauku hodil. Ta pokrega uno, ki ga kliče in v igranji moti, pa peršel je vender in povedale so mu hitro, kar bi rade storile. „Ker ženska ne „sme kerstiti, če se možki zamore dobiti, ti si pa „mož, pridi in kersti Esterico! me smo že vse per- „pravile.“ S tim so svoj govor sklenile. Teodor se dolgo ne pomišljuje in stopi v cerkev. Druge dekleta sedijo z Esterico pred altajem Matere božje in molijo molitve perpravljanja za sv. kerst, lauretanske litanije in kličejo sv. Duha. Potlej so postavile stražo k cerkvenim vratam in — Esterica je bila keršena. Voljo, sv. kerst prav in veljavno podeliti, so vse imele. Srečne se štejejo otroci, da so to storili, se zahvalijo ljubi Materi božji, da jih je tako varovala, in gredo domu, kakor da bi se ne bilo nič zgodilo. Esterica pa je sama tako srečna, kakor ko bi z eno nogo že v nebesih stala.

Čez tri dni potlej zboli Maria — Esterica hudo. Zdaj začne otrokam še le prav po glavi iti. S solzami pridejo k fajmoštru in mu povejo, kaj se je zgodilo. Tukaj je bilo potreba dobrega sveta, zakaj z Judi se v tacih rečeh ni dobro pečati. V tim času pa, ko je fajmošter prevdarjal, kaj bi storil, — zdaj ali bi Estericini starišem pergodbu povedal ali od nje molčal, — je Maria — Esterica umerla sedmi dan. Fajmošter, spoštovan mož, gre berž k njenim starišem, in jim pové, kaj so otroci med seboj storili. Esterica je veljavno keršena in je kakor kristjana umerla. Fajmošter reče starišem, da po postavi jih sicer ne more siliti, da bi bila njih hčerka po keršansko pokopana, — pa prosi jih vender za to. Judovski stariši so na zadnje prošnje fajmoštrove uslišali; in tovaršice maliga angelčika imajo nov, če tudi po svojih mislih žalosten dan praznovanja.

Čez malo dni potlej so se stariši ranjce per fajmoštru oglasili, in ga prosili za podučenje v keršanski veri in za sveti kerst. Maria — Esterica je v nebesih s svojimi prošnji čez serce starišev več zamogla kakor na zemlji. —

Pač res si „Bog izvoli, kar je nespametniga pred svetam, da osramoti modre“ (1. Kor. 1, 27.), in skrije dostikrat modrim in razumnim, kar malim razodene.“ (Mat. 11, 25). V. Sežun.

Iz popotvanke nekiga brankobrodskiga poslanca.

V „Wiener Kirchenzt.“ lanskiga leta so nektare tehtne besede iz popotvanke brankobrodskiga poslanca od govornišstva, zmed kterih jih nekoliko tukaj podelimo.

„Ako bi mogel pisati, kakor sv. Avgustin, bi hotel vedno pisati. — Pisal je priprosto, jasno in nepozabljivo. Malovredno spisovanje ima ravno take znamenja malovredniga govora, nič se ne da ohraniti. Gibljiv jezik utegne ves božji dan blebetati, sliši se beseda za besedo, pa se nič ne ohrani. — Izverstniga govora pomnimo še

čez mnogo let. — Na izreku je tudi ležeče; so govorniki, ki govoré besede brez zlogov, zloge brez čerk. Tacih govornikov ne more nikdo umeti. — Govorništvu ni malarija, je podobarija. Kakor je kersanska umetnost razločna od paganske, tako zlasti tudi govorništvu. — Paganski govornik dihti se boriti in bojevati, nasprotnika podreti, podertiga pobiti. — Kersanski govornik dihti prepričati, spraviti: vera, upanje, ljubezin je stozér sleherniga govora. — On dihti verženiga vzdignuti, v višave svetlobe peljati, presvitliti.

Kako brezbožnih govornikov je bilo med narodovskimi osrečnjaki v brankobrodski pavljanski cerkvi, v Berolinu in Kromerizu! Če je neki sv. Avguštin tudi našpirjen blebetáv bil, prejden se je spreobernal? — Ohljubim de — on sam je od sebe terdil, de še nikoli ni sam sebe razumel, dokler mu ni molitev njegove matere luči od zgorej — spreobernjenja — sprošila. Se le strah božji je storil, de je on sam sebe, in njega svet razumel, ter je bilo nepozabljivo, kar je pisal in govoril.

S klasiki vred bi mogli v šolah tudi sv. Avguštin brati, on bi učil razločiti med Je in Ne, odločnost ljubiti, se je ne ogibati. Kar Je in Ne ima zraven sebe, je resnica; kar je vmés, je laž. Lord Castlereagh bi se ne bil zmesal, ako bi bil sv. Avguštin bral in si ga k sercu vzel. Ker ponižnost je bramba zoper norost, le napuh v norise žene. J.

Razgled po kersanskim svetu.

Iz Jeruzalema se piše, de je bilo tam une dni več Francozov, med njimi tudi Souley, sin barona Rothsilda, in dva duhovna. Podali so se proti mertvemu morju. Bili so sicer v veliki nevarnosti, najdlji so pa vunder sled pet zasutih mest „Pentapole“. Že pred dvema letama so jih učeni Amerikanci zasledili, kar sporočena novica potrdi.

Iz Angleškiga. Pravijo, de se 300 anglikanskih duhovnov perpravlja, v katoliško cerkev verniti se. Ako je to resnica, je pač upati, de je še 2000 anglikanskih duhovnov, kateri se katoliški cerkvi vedno bolj bližajo in cerkvene šege vpeljujejo, ki terdim protestantom nikdar všeč biti ne morejo. — Ker se je te dni več anglikancev spreobernalo, so katoličani še bolj goreče za krivoverce moliti začeli. — Katoliški časniki naznanijo, de je več spreobernjencev katoličane naprosilo, za spreobernjenje Angleškiga svoje prošnje k Bogu, studencu vsih gnad, pošiljati. Po dokončani Goramovi pravdi je 13 puzejitov očitno spoznalo, de ne morejo več terditi, de bi bila angleška cerkev del ene prave katoliške cerkve, ako se razsodbi skrivniga svetovavstva podverže. Teh trinajst mož se je v enim letu sedem v naročje katoliške cerkve podalo, šest pa še ne, namreč: Pusey, Mill, R. J. Wilbforce, Thorp, Keble in Bennett. 24. maliga travna se bodo molitve zanje, za škotijskiga škofa Forbesa, za Richards-a in za eno neimenovano osebo začele in devet dni terpele, in vsi katoličani so povabljeni se jih vdeležiti; de bo pa to tudi katoličanam zunej Angleškiga mogoče, se bo zadnji dan druga pobožnost v ta namen perčela. Cvetno nedeljo je kardinal Wiseman gospodam Manning-u, Bodleg-u in J. Hope-tu zakrament svete birme podelil in potem Manning-u tonzuro. Per tej slovesnosti so bili pričujoči gospodje Allies, New, Bethell, Dodsworths, Bellasis in Monsell (sami spreobernjenci). Dr. Jerrard in njegova rodovina so se tudi uni dan v katoliško cerkev sprejeli.

Iz Sevilskiga mesta naznani irski duhoven, de sta se en puzejit in en metodist spreobernala. — Še nekaj

čudniga. Cerkveni in deržavni časnik je zvedil, de ima dvorski česar kraljevih otrok 4000 fl. na leto, torej štirikrat več ko duhoven, in de je on katolišk francoz. Kdo ve, kaj de otrokam angleške kraljice v glavo stavi! —

Majnski časnik popisuje lepo obnašanje ondotniga škofa, ki je res prav dar Božji za ljudstvo. Zato se pa tudi vse razdevajoče, Bogu in človeškemu rodu protivne moči v slepi zlobi zoper njega obračajo. On pa poti ljubezni, ki svet premaga, ne zapusti. Ni ga skorej ubožčika v mestu, de bi svojih potreb vikšimu pastirju osebno ne potožil in tudi tolažbe in, kar je mogoče, pomoči ne bil prejel. Dve uri ste vsak dan zveličanju revnih ljudi odločeni. Pač bodo sirote, ki so letas prvo sveto obhajilo prejele, vedno pominile veselja, ki so jim ga prečastiti škof napravili. Slišali so namreč pred ta dan per obiskovanji v sirotnici, de so ti otroci poprešnje leta v pondelj po beli nedelji per znancih marsikako nespodobno razveseljevanje imeli. De bi se kej taciga spet ne zgodilo, so škof vse te otroke k sebi povabili, kjer so v nedolžnim veselji celi popoldan v njih hiši in vertu bili, in oni med otroci. Ravno tako ginljivo je bilo, kar se je veliko noč zgodilo. Kdej je bilo 15 starih ljudi, med katerimi je bil nar mlajši 79, in nar stareji 93 let star, k škofu v gostje povabljenih. Veselje teh starih mož in žen je bilo res veliko. Tako obnašanje mora serca vsiga ljudstva pridobiti in nad vse dela apostolskiga moža nebeški blagoslov priklicati.

Iz Ljubljane. Gospod Jožefa Berganta, dozajniga oskerbnika Košanske fare, so milostljivi knez in škof fajmoštra ravno te fare poterdili.

Cvetlica Marije.

(Iz nemškiga.)

Cveté cvetlica ena,
In večno zeleni,
Enaka ji nobena
Ni bla, kar svet stoji!
Če grešniku solzice
Se vtrinjajo 'z oči,
Mu duh leté cvetlice
Serce razveseli.

Če tudi smertna sapa
Obraz že obledi —
Od te cvetlice hlapa
Se zdravje zadobi.
Al kjé je ta cvetlica,
Ker vert je pozna? —
Marija čista dvica
Cvetličica je tá.

Presveto ime „Marije“
Ja čez imena vse;
Naj zlat mu venic vije,
In krona spleta se.
Marije čiste dvice
Nar zlahtniši je cvet,
In take več cvetlice
Ne bo dočakal svet! —

Razsveti o Danica!
Na zemlji tamno noč;
Podari, o kraljica!
Nebeško nam pomoč:
V svetosti prebivati —
Pregnati hudo strast,
In enkrat uživati
V nebesih večno slast. E. Tomšič.